

L'HORA NOVA

ATENCIÓ !!

La setmana passada recomanàvem Silenci! Anb aquesta recomanació, havem coincidit amb altres periòdics. «La Humanitat» del dimecres, dia 23, també demanava Silenci.

Avui, ens correspon de fer una nova crida, o millor dit, donar un toc d'atenció a aquells ciutadans que diàriament freturen per arribar al vespre per posar-se enfront d'un aparell de ràdio, en espera que el *General tabola*, des de Sevilla, els en conti quatre de fresques.

Aquests ciutadans, si sols escoltessin al *General tabola* en sentit humorístic, tindria un passament relatiu, però, el cas és, que en els seus esperits pessimistes quan tenen les oïdes plenes de les sonoritats trameses pel cèlebre tabola, prenen forma positiva, i gaudeixen tot seguit, en trobar un que altre amic, de contar-li el perill que correm si als facciosos els afavoreix la victòria.

Tota aquesta mena de genteta, no s'ha donat un vertader compte que a Espanya s'hi proclamà la República i que no fou pas per un passa temps d'uns quants generals, no; la República fou posada per la màxima voluntat d'un poble, i que si d'antuvi no hi hagué vessament de sang, avui per la traïdoria d'aquells que havien fet jurament de fidelitat al règim republicà, no queda poble de la península que no hagi fet ofrena, per la seva llibertat, del més preuat que tenen, la vida dels seus fills. Són avui una infinitat de mares que ploren l'absència del fill bocí de les seves entranyes, el seu plor es fa més, molt més amarg quan senti contar el què la ràdio Sevilla, el general facciós, els ha radiat. Naturalment, per una mare que tingui el seu fill al front, totes les notícies són alarmants, i la seva angoixa ja no és sols perquè el seu fill batalla heròdicament; ella sap prou bé que si les notícies contades pels ciutadans desaprensius arribessin a ésser certes, la malignitat del traïdor no es pararia en segar la vida del seu milicià, cauria com una avalanxa damunt la humanitat republicana.

(Passa a la pàg. 2)

LA GUERRA

Anem a donar un toc d'alerta als treballadors d'aquestes Comarques, que a mesura que corren els dies, van oblidant la magnitud de la lluita que, des del passat 19 de juliol, sostenen els companys del Front, per aplastar la bèstia militar i feixista.

Es dolorós constatar que la majoria de companys obrers, ja reposen amb tranquil·litat perquè, segons ells, ja han fet la revolució i no es preocupen d'altra cosa que de recollir el fruit d'aquesta revolució, quan en realitat encara no hem arribat a la meitat de la fase violenta.

Hi han pobles que, sempre segons ells, ja han fet la seva revolució, i en les relacions amb els altres pobles, parlen amb un to de superioritat, dient que quan els altres pobles estiguin a la seva alçària, la felicitat somriurà arreu de Catalunya i d'Espanya.

Però resulta que aquests pobles que ja han fet la seva revolució hipotètica, són per a nosaltres, els que es preocupen menys o gens, de donar vida, escalf i matèria, per a què l'obstacle de la revolució sigui anihilat ràpidament, fent que tots els pobles puguin disfrutar del fruit d'una revolució que a tots ens obliga al sacrifici de sang i d'esforç.

Avui, com ahir i com demà, la preocupació nostra, la de tots els homes conscients i dignes, la dels que per damunt de tota comoditat i benefici particular entenem que sense guanyar la guerra no hi ha revolució ni benestar, la nostra preocupació, repetim, és tota per a la guerra, vides, fruits, entusiasme, amors i actuacions.

Per a nosaltres no hi han partits polítics ni organitzacions obreres, com tampoc hi han columnes Durruti ni Medrano. Hi han només soldats del Front i de la reraguarda, centúries i columnes per a la guerra i per a la llibertat, homes tots que han alçat el puny i el cor amb consigna humana i digna de lluitar per ésser lliures o morir per deixar d'ésser esclaus.

En aquests moments greus d'un poble que dona la seva vida i tot el seu esforç per la conquesta de la dignitat humana, no és tolerable que uns individus us tanquin a una torreta de marfil, dient olímpicament, que ja han fet la seva revolució i d'altres no es preocupin més que de recollir el fruit de la revolució, quan encara el poble té de treure de les seves venes, mils de litres de sang, perquè el fruit arribi a madur i en disposició d'ésser saborejat per tot el poble redimit.

Anem estructurant la nova forma econòmica, però sense pertorbacions, a l'igual que podem estructurar, poc a poc, el nou règim social probable, però tenim en compte que primer que tot, davant de tota estructuració, pel cim de tots i de tothom hi ha la guerra, les necessitats de la guerra i sempre la guerra.

Tota organització que no respongui a les necessitats de la guerra, és facciosa. Tota discrepància violenta en aquests moments, és contrarrevolucionària. Per la salut de la revolució, per les necessitats de la guerra i per la victòria de l'emancipació de la classe treballadora, tots a la una, tots a la guerra i per la guerra.

La destrucció de l'esclavitud, de la misèria i la guerra, sols és possible per la guerra i aquesta necessita organització, disciplina, entusiasme i sacrifici.

Mai havíem pogut fer una guerra per a nosaltres, una guerra per a destruir la guerra, i ara que hi som, no deixem que l'egoisme particular i la precipitació, afavoreixi a l'enemic per aplastar-nos a tots.

Companys germans, visquem tots sota la consigna: «tot per la guerra».

M. CALAFELL